

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 852/2020
17.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић и Бранка Станића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Миодраг Ђидић, адвокат из ..., против туженог Акционарско друштво за путеве „Крушевац пут“ Крушевац, кога заступа пуномоћник Миљан Перовић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3709/18 од 31.10.2019. године, у седници одржаној 17.03.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3709/18 од 31.10.2019. године у усвајајућем делу тужбеног захтева на име доспелог ануитета дела регреса за 2013. годину, регреса за коришћење годишњег одмора за 2014. и 2015. годину и на име трошкова исхране у току рада за 2015. годину.

УСВАЈА СЕ ревизија туженог и **УКИДА** пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3709/18 од 31.10.2019. године у преосталом усвајајућем делу тужбеног захтева на име неисплаћеног дела зараде за јун 2014. године, са уплатом припадајућих доприноса за обавезно социјално осигурање и одлуци о трошковима поступка и предмет враћа другостепеном суду на поновно суђење у том делу.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу П1 96/2016 од 17.04.2018. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се тужени обавезе да тужиоцу на име неисплаћеног дела зараде за јуни 2014. године, неисплаћеног ануитета за регрес за 2013. годину, неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора за 2014. и 2015. годину и дела трошкова за исхрану у току рада за 2015. годину исплати износ од 105.316,00 динара у појединачно означеним новчаним износима ближе наведено у том ставу изреке. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев за уплату доприноса за обавезно социјално осигурање на износ од 28.964,00 динара. Ставом трећим изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка у износу од 72.110,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3709/18 од 31.10.2019. године, преиначена је првостепена пресуда тако што је делимично усвојен тужбени захтев тужиоца и тужени обавезан да му на име неисплаћеног дела зараде за јун 2014. године исплати износ од 28.964,00 динара са законском затезном каматом од 01.08.2014. године до коначне исплате, на име доспелог анuitета за исплату дела регреса за 2013. годину износ од 1.214,40 динара, на име неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора за 2014. годину износ од 1.000,00 динара са законском затезном каматом од 01.01.2015. године до коначне исплате, на име неисплаћеног регреса за 2015. годину износ од 21.054,00 динара са законском затезном каматом од 01.01.2016. године до коначне исплате и на име трошкова исхране у току рада за 2015. годину износ од 36.100,76 динара са законском затезном каматом од 01.01.2016. године до коначне исплате. Тужбени захтев је одбијен као неоснован у делу разлике од досуђеног до траженог износа регреса за 2014. годину са законском затезном каматом и за разлику од досуђеног до траженог износа накнаде трошкова исхране за 2015. годину са законском затезном каматом. Ставом трећим изреке усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да за тужиоца на износ неисплаћене зараде за месец јун 2014. године уплати доприносе за обавезно социјално осигурање. Тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 137.020,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену у усвајајућем делу тужбеног захтева, тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чиеничног стања и погрешне примене материјалног права са позивом на потребу уједначавања судске праксе.

Врховни касациони суд је оценио да је ревизија туженог дозвољена на основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...55/14), испитао је побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП и утврдио да је ревизија делимично основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Ревизијски наводи да је суд одлучио о тужбеном захтеву за који је стварно надлежан привредни суд (члан 17. ЗПП), чине садржину битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 4. ЗПП, која није ревизијски разлог по члану 407. став 1. тачка 2. тог закона.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је у радном односу на неодређено време код туженог на основу Уговора о раду од 13.02.2009. године и Анекса уговора о раду од 01.02.2010. године. Тачком 5. наведеног анекса уговорено је да запослени има право на друга примања у складу са законом и уговором о раду и то накнаду за исхрану у току рада у бруто износу од 185,44 динара дневно, као и регрес за коришћење годишњег одмора у складу са законом. За јуни месец 2014. године тужени је сачинио обрачун зараде на име тужиоца и исти доставио тужиоцу у укупном износу од 42.726,00 динара, од чега му је на име аконтације исплаћено 13.762,00 динара. Споразумом о исплати зарада код туженог од 30.06.2014. године који је закључен између председника Синдиката туженог и директора туженог предвиђено је да ће заостале зараде за април, мај и јуни 2014. године бити исплаћене запосленима

процентуално у зависности од реализације у предстојећим месецима и обавезама које су затечене у туженом предузећу. Одлуком директора туженог од 29.12.2015. године утврђена је висина регреса за коришћење годишњег одмора за 2014. годину у нето износу од 1.000,00 динара и за 2015. годину у нето износу од 21.054,00 динара (са роком исплате најкасније до 31.12.2016. године). Тужилац је остварио право на коришћење годишњег одмора у 2013. и 2014. години у трајању од 20 радних дана. Решењем Привредног суда у Краљеву Рео бр 5/2014 од 29.04.2014. године које је постало правноснажно 06.08.2014. године отворен је стечајни поступак над туженим у складу са Унапред припремљеним планом реорганизације (УППР), потврђено је усвајање плана у свим класама којим су обухваћена потраживања поверилаца према стечајном дужнику са пресеком стања на дан 30.11.2013. године. Према усвојеном плану класу VII чине стечајни необезбеђени повериоци, а формирана је сходно критеријуму из члана 165. став 3. у вези члана 54. став 4. тачка 3. Закона о стечајном поступку. Планом нису обухваћена потраживања тужиоца по основу неисплаћених трошкова регреса за коришћење годишњег одмора за 2013. и 2014. годину, а предвиђено је да се одмах по правноснажности плана тамо где постоје услови изврши пребијање међусобних обавеза, а затим изврши отпис дуга у износу од 40%, те да се изврши измирење преосталих потраживања поверилаца без отплате камате у року од 9 година уз 2 године грејс периода и отплату у наредних 7 година у 7 једанаких ануитета који доспевају 30.09. сваке године. Потраживања поверилаца класе VII настала од дана пресека до дана правноснажности плана биће измирена на исти начин, као и потраживања из овог плана, а стечајни дужник ће на дан правноснажности плана усагласити стање обавеза са повериоцима. Вештачењем је утврђена висина предметног потраживања с тим што је вештак извршио увид у наведени УППР.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је одбио тужбени захтев као неоснован због недостатка правног интереса за подношење тужбе на основу одредаба Закона о стечају.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду тако што је делимично усвојио тужбени захтев, налазећи да је регрес за 2013. годину доспео за наплату 01.01.2014. године, после сачињавања пресека потраживања (30.11.2013. године), а пре доношења решења о потврђивању УППР од 29.04.2014. године, што значи да је потраживање сврстано у VII класу поверилаца, па је по плану ануитет за исплату регреса у износу од 1.214,40 динара доспео за наплату 30.09.2017. године, који износ тужиоцу није плаћен. Посебни колективни уговор за грађевинарство и индустрију грађевинског материјала Србије се примењивао до 29.03.2014. године, па како регрес за 2014. годину није доспео за наплату до тада, тужилац има право на регрес утврђен одлуком послодавца. Тужиоцу такође припада неисплаћени регрес за 2015. годину и накнада за исхрану у току рада за 2015. годину по Посебном колективном уговору за делатност путне привреде који је ступио на снагу 22.01.2015. године, с тим што се наведени КУ не може применити и за јануар 2015. године. Потраживање неисплаћеног дела зараде за јуни месец 2014. године је доспело после доношења решења о потврђивању УППР, па тужилац има право на износ од 28.964,00 динара са законском затезном каматом од 01.08.2014. године јер се тужени закљученим уговором о раду обавезао да запосленом исплаћује зараду до краја месеца за претходни месец, као и на

уплату доприноса за обавезно социјално осигурање надлежним фондовима на износ разлике зараде.

По оцени Врховног касационог суда становиште другостепеног суда у побијаном делу одлуке о потраживању дела регреса за 2013. годину, регреса за 2014. и 2015. годину, као и накнаду трошкова за исхрану у току рада за 2015. годину, засновано је на правилној примени материјалног права.

Према члану 167. Закона о стечају, по доношењу решења о потврђивању усвајања плана реорганизације, сва потраживања и права поверилаца и других лица и обавезе стечајног дужника одређене планом реорганизације уређују се искључиво према условима из плана реорганизације. Усвојени план реорганизације је извршна исправа и сматра се новим уговором за измирење потраживања која су у њему наведена. Послови и радње које предузима стечајни дужник морају бити у складу са усвојеним планом реорганизације. Доношењем решења о потврђивању усвајања плана реорганизације престају све последице отварања стечајног поступка, а у називу стечајног дужника брише се ознака "у стечају". Унапред припремљен план реорганизације поред елемената из става 1. члана 156. наведеног закона садржи и одредбу којом се одређује да ће потраживање повериоца које није обухваћено одредбама плана о намирењу поверилаца бити намирено на исти начин и под истим условима као потраживања других поверилаца његове класе.

Сагласно томе дејства стечајног поступка односе се на потраживања која су наведена у плану, односно потраживања која нису наведена у плану, а чији имаоци се налазе у истом положају као повериоци потраживања која су планом садржана, чиме се остварује једна од основних тежњи стечајног поступка – равноправност поверилаца истог положаја те омогућава остваривање права оних поверилаца који су изузети приликом израде плана. Правноснажним решењем Привредног суда у Краљеву Рео 5/14 од 29.04.2014. године потврђено је усвајање унапред припремљеног плана реорганизације којим су обухваћена потраживања поверилаца према стечајном дужнику са пресеком стања на дан 30.11.2013. године. На права и обавезе стечајног дужника који је наставио пословање након потврђивања усвајања плана реорганизације не примењују се одредбе из тог плана, будући да ови правни односи нису обухваћени временским важењем плана.

Из наведеног следи да је другостепени суд правилно применио материјално право када је усвојио тужбени захтев за исплату доспелог ануитета дела регреса за 2013. годину (на начин и под условима намирења потраживања поверилаца VII класе), као и накнаду регреса за 2014. и 2015. годину и накнаду трошкова за исхрану у току рада за 2015. годину која су настала и доспела након пресека стања по потврђеном усвајању УППР, а према уговору о раду и КУ за конкретну област рада. Супротно наводима ревизије, наведено потраживање се не намирује према условима из плана, већ по члану 118. став 1. тачка 5. и 6. Закона о раду, запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду за исхрану у току рада ако послодавац ово право није обезбедио на други начин и за регрес за коришћење годишњег одмора.

Међутим, у односу на неисплаћени део зараде за јуни месец 2014. године другостепени суд због погрешне примене материјалног права није у потпуности утврдио чињенично стање. По члану 14. став 2. Закона о штрајку запослени који учествује у штрајку остварује основна права из радног односа, осим права на зараду, а права из социјалног осигурања - у складу са прописима о социјалном осигурању. Тужени је у поступку истицао да је тужилац у том периоду учествовао у штрајку, да није припадао групи радника који су обезбеђивали минимум процеса рада, те да му из тог разлога не припада право на зараду. У вези наведеног предложени су и изведени докази али је изостала њихова оцена у смислу члана 8. ЗПП, па је зато побијана другостепена пресуда у наведеном делу морала бити укинута како би се употпунило чињенично стање од чега зависи основаност тужбеног захтева у том делу. Укинута је и одлука о трошковима поступка, јер њихова висина зависи од укупног успеха тужиоца у спору.

На основу чланова 414. став 1. и 416. став 2. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић